

Arrest

nr. 203 919 van 17 mei 2018
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. EL MOUDEN
Emiel Banningstraat 6
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 5 januari 2018 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 4 december 2017 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 16 januari 2018 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 februari 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 maart 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat A. EL MOUDEN verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat C. VANBEYLEN, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker dient op 6 juni 2017 een derde aanvraag in van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in de hoedanigheid van ander familielid - ten laste of deel uitmakend van het gezin van zijn broer, E. H. A. (bijlage 19ter). Het bestuur weigert hem op 4 december 2017, onder een bijlage

20, het verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Het betreft de bestreden beslissing:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 06.06.2017 werd ingediend door:

Naam: E. H. (...)

Voornaam: M. (...)

Nationaliteit: Marokko

Geboortedatum: 01.01.1981

Geboorteplaats: Ain Zora

Identificatienummer in het Rijksregister:(...)

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vroeg op 06.06.2017 voor de derde maal gezinshereniging aan met zijn broer, zijnde E. H. A. (...), van Nederlandse nationaliteit, met rijksregisternummer (...)

Betrokkene vroeg de gezinshereniging aan op basis van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980: 'de niet in artikel 40bis, §2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;...'

Artikel 47/3, §2, van de wet van 15.12.1980 stelt dat 'de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, §2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin. De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moet uitgaan van de bevoegde overheden van het land van de oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passen middel'.

Ter staving van bovenstaande voorwaarden van artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 werden volgende documenten voorgelegd:

- 'attestation administration' n° 1588/2015 dd. 17.11.2015, 'attestation administration' n° 1589/2015 dd. 17.11.2015 en 'attestation administration' n° 1297/SAA/2016 dd. 22.09.2016 waarin de lokale Marokkaanse overheden stellen dat betrokkene en de referentiepersoon voor hun vertrek uit Ain Zohra/Marokko beiden woonachtig waren op het adres 'Ighoumaten Ain Zohra': echter, het gegeven dat betrokkenen als broers ooit gezamenlijk deel uitmaakten van het gezin van hun ouders, niet wat in het kader van een aanvraag gezinshereniging overeenkomstig artikel 47/1, §2 dient aangetoond te worden. Voor zover deze attesten dienen aanvaard worden als begin van bewijs, dient opgemerkt te worden dat, om toepassing te kunnen genieten van artikel 47/1, §2° van de wet van 15.12.1980, het wel degelijk de bedoeling is dat de gezamenlijke vestiging in het land van herkomst of originele de aanvraag gezinshereniging direct voorafgaat. Uit de gegevens van het Rijkregister blijkt dat de referentiepersoon sedert 08.07.2003 ononderbroken in België woonachtig is; van een gezamenlijke vestiging in het land van herkomst of origine voorafgaandelijke aan de aanvraag tot gezinshereniging kan dan ook geen sprake zijn.

- 'attestation administrative' n° 197/2016 dd. 18.07.2016 waarin de lokale autoriteiten van Ain Zohra stellen betrokkene geen onroerende eigendommen bezit in Ain Zohra en 'attestation administrative' n°584/2017 dd. 23.08.2017 22.23.08.2017 waarin de lokale autoriteiten van Ain Zohra stellen dat betrokkene geen onroerende eigendommen bezit in Marokko:

- 'attestation de non immatriculation' n°83/480/2017 dd. 26.07.2017 waaruit blijkt dat betrokkene niet is geregistreerd bij de Caisse Nationale de Sécurité Sociale en niet kan genieten van de voordelen van de verplichte medische ziektekostenverzekering : uit dit attest blijkt geen onvermogen. Er dient opgemerkt te worden dat betrokkene op datum van dit attest niet langer in Marokko woonachtig was.

- 'attestation du revenu global impose au titre de l'annee 2017' n°2688 dd. 18.07.2017 waaruit zou moeten blijken dat betrokkene in 2016/2017 geen inkomsten had in Marokko: echter, gezien uit het geheel van de beschikbare gegevens blijkt dat betrokkene niet in Marokko woonachtig was in de periode waarop dit attest betrekking heeft, is dit attest niet relevant. Betrokkene dient aan te tonen onvermogen geweest te zijn voor zijn vertrek uit Marokko.
- 'attestation de prise en charge' n°452/2016 dd. 22.09.2016 waarin de lokale autoriteiten van Ain Zohra stellen dat betrokkene voorafgaand aan zijn vertrek uit Marokko ten laste was van de referentiepersoon: echter, uit dit attest blijkt niet op basis van welke concrete gegevens de Marokkaanse autoriteiten hebben vastgesteld dat betrokkene ten laste werd genomen door zijn broer. Het voorgelegde attest wordt dan ook beschouwd als een verklaring op eer waarvan het gesolliciteerd karakter niet kan worden uitgesloten. Er dient tevens opgemerkt te worden dat er overige voorgelegde documenten de inhoud van het attest onvoldoende staven.
- bewijzen geldstorting vanwege de referentiepersoon ten gunste van betrokkene uit de jaren 2012 (zes storting dd. 12.04.2012, 28.05.2012, 07.06.2012, 29.07.2012, 10.11.2012 en 25.12.2012), 2013 (één storting dd. 11.11.2013), 2014 (één storting dd. 28.05.2014) en 2015 (één storting dd. 01.06.2015): echter, deze storting zijn te beperkt en te onregelmatig om aanvaard te worden als afdoende bewijs in het kader van de huidige aan- raag gezinshereniging. Uit het geheel van de beschikbare gegevens blijkt tevens niet dat betrokkene op deze bedragen was aangewezen om in zijn onderhoud te voorzien.
- attesten dd. 14.08.2017 waaruit blijkt dat zowel betrokkene als de referentiepersoon tot op datum van de attesten geen financiële steun aanvroegen bij het OCMW Antwerpen.
- verklaringen op eer vanwege derde met betrekking tot de samenwoning van betrokkene en de referentiepersoon in België.

Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat dit niet blijkt uit het geheel van de beschikbare gegevens. Uit de beschikbare gegevens blijkt weliswaar dat hij op 18.03.2016 in België gedomicilieerd werd op het adres van de referentiepersoon. Dit doet echter geen afbreuk aan de vaststelling dat betrokkene niet heeft aangetoond dat hij reeds van in het land van herkomst deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon.

Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat betrokkene niet afdoende heeft aangetoond dat hij onvermogen was in zijn land van herkomst of origine voor zijn komst naar België, er onvoldoende werd aangetoond dat hij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine financieel ten laste was van de referentiepersoon, en dat er niet afdoende werd aangetoond dat de referentiepersoon beschikt over voldoende bestaansmiddelen om betrokkene ten laste te nemen.

Het gegeven dat betrokkene sedert maart 2016 op heden op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd is, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Immers, louter het gegeven dat betrokkene op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd was/is, heeft niet automatisch tót gevolg dat hij ook ten laste was/is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr. 145.912 dd. 21.05.2015). Bovendien heeft deze situatie betrekking op de toestand in België, niet op deze in het land van herkomst.

Het komt toe aan betrokkenen hun aanvraag te actualiseren (arrest RvS nr. 222.809 dd. 12.03.2013).

Uit het geheel van de voorgelegde stukken blijkt niet afdoende dat betrokkene reeds in het land van herkomst ten laste was van de burger van de Unie of in het land van herkomst reeds deel uitmaakte van het gezin van de burger van de Unie, en dit in de periode voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging. Betrokkene toont dus niet afdoende aan te voldoen aan de voorwaarden van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

De aanvraag tot gezinshereniging wordt geweigerd. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken. Hierbij werd wel degelijk rekening gehouden met art. 74/13 van de wet van 15.12.1980. Het gegeven dat de broer van betrokkene zich in België gevestigd heeft, kan een bevel aan betrokkene niet in de weg staan. Immers, betrokkene behoort niet tot het originele kerngezin van de referentiepersoon, derhalve kan het aangehaalde gezinsleven van beide niet als argument worden aangehaald waarom het bevel niet zou mogen worden genomen. De aangehaalde afhankelijkheidsrelatie tegenover de referentiepersoon wordt betwist. Betrokkene is een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat hij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van de referentiepersoon en ondanks het precaire verblijf in België. Nergens uit het dossier blijkt dat hij daar niet toe in staat zou zijn. Er dient tevens opgemerkt te worden dat de huidige beslissing geen weigering

van voortgezet verblijf inhoudt. Er is geen sprake van minderjarige kinderen in België, noch van enige medische problematiek op naam van betrokkene.“

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van de artikelen 47/1, 47/2, 47/3 en 62 van de Vreemdelingenwet, van het vertrouwens-, het rechtszekerheids-, het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel. Hij maakt tevens melding van machtsmisbruik:

“(…) Verplichting om binnenkomst en verblijf te vergemakkelijken

Relevante regelgeving

Verzoeker diende op 06-06-2017 een aanvraag gezinshereniging in op grond van artikel 47/1, 2° Vw, hetwelk bepaalt: (…). Voornoemde artikelen zijn in de Vreemdelingenwet gevoegd bij de Wet van 19 maart 2014 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en betreffen een omzetting van Richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden. (“Burgerschapsrichtlijn”)

Artikel 3 van de Burgerschapsrichtlijn bepaalt het volgende:

1. Deze richtlijn is van toepassing ten aanzien van iedere burger van de Unie die zich begeeft naar of verblijft in een andere lidstaat dan die waarvan hij de nationaliteit bezit, en diens familieleden als gedefinieerd in artikel 2, punt 2), die hem begeleiden of zich bij hem voegen.

2. Onverminderd een persoonlijk recht van vrij verkeer of verblijf van de betrokkenen vergemakkelijkt het gastland overeenkomstig zijn nationaal recht, binnenkomst en verblijf van de volgende personen:

a) andere, niet onder de definitie van artikel 2, punt 2, vallende familieleden, ongeacht hun nationaliteit, die in het land van herkomst ten laste zijn van of inwonen bij de burger van de Unie die het verblijfsrecht in eerste instantie geniet, of die vanwege ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie strikt behoeven;

b) de partner met wie de burger van de Unie een deugdelijk bewezen duurzame relatie heeft.

Het gastland onderzoekt de persoonlijke situatie nauwkeurig en motiveert een eventuele weigering van toegang of verblijf (eigen onderlijning).

In casu is de broer van verzoeker een begunstigde van deze Richtlijn en dit op grond van artikel 3.1. en is verzoeker eveneens een begunstigde van deze Richtlijn en dit op grond van artikel 3.2.a.

Inhoud van de verplichting om binnenkomst en verblijf te vergemakkelijken

Artikel 3.2. van de Burgerschapsrichtlijn legt de lidstaten de verplichting op om binnenkomst en verblijf van de bedoelde familieleden te vergemakkelijken. Het Hof van Justitie van de Europese Unie verduidelijkt deze verplichting en oordeelt als volgt:

21 Hoewel artikel 3, lid 2, van richtlijn 2004/38 de lidstaten niet verplicht om een recht van binnenkomst en verblijf toe te kennen aan personen die ten laste van een burger van de Unie zijnde familieleden in de ruime zin zijn, legt deze bepaling, zoals blijkt uit het gebruik van de tegenwoordige tijd.. „vergemakkelijkt” in artikel 3, lid 2, de lidstaten evenwel een verplichting op om aanvragen die zijn ingediend door personen die een bijzondere relatie van afhankelijkheid met een burger van de Unie hebben, gunstiger te behandelen dan aanvragen tot binnenkomst en verblijf van andere staatsburgers van derde landen.

22 Om deze verplichting na te komen, moeten de lidstaten volgens artikel 3, lid 2, tweede alinea, van richtlijn 2004/38 voor de in lid 2, eerste alinea, genoemde personen voorzien in de mogelijkheid om een beslissing aangaande hun aanvraag te verkrijgen die op een nauwkeurig onderzoek van hun persoonlijke situatie is gebaseerd en, in geval van weigering, is gemotiveerd.

23 In het kader van dit onderzoek van de persoonlijke situatie van de aanvrager, moet de bevoegde autoriteit, zoals uit punt 6 van de considerans van richtlijn 2004/38 volgt, rekening houden met de verschillende omstandigheden die naargelang het geval relevant kunnen zijn, zoals de mate van financiële of lichamelijke afhankelijkheid en de graad van verwantschap tussen het familielid en de burger van de Unie die hij wenst te begeleiden of bij wie hij zich wenst te voegen.

24 Gelet op het ontbreken van nadere bepalingen in richtlijn 2004/38 en op het gebruik van de woorden „overeenkomstig zijn nationaal recht” in artikel 3, lid 2, van deze richtlijn, moet worden vastgesteld dat iedere lidstaat over een ruime beoordelingsmarge beschikt wat de in aanmerking te nemen omstandigheden betreft. Het gastland moet er evenwel over waken dat zijn wetgeving voorwaarden bevat die verenigbaar zijn met de gebruikelijke betekenis van het woord “vergemakkelijkt” en van de bewoordingen die betrekking hebben op afhankelijkheid als bedoeld in artikel 3, lid 2, en die deze bepaling niet van haar nuttig effect beroven. Op grond van deze interpretatie dient de aanvraag van

verzoeker gunstiger te worden behandeld, dient de beslissing dienaangaande te worden genomen na een nauwkeurig onderzoek van zijn persoonlijke situatie en dient de weigeringsbeslissing te worden gemotiveerd. Het nuttig effect van de bepalingen van de Burgerschapsrichtlijn dient te worden behouden.

Verzoeker was wel degelijk ten laste van de referentiepersoon of maakte deel uit van zijn gezin

Uitlegging van het begrip "ten laste"

Verwerende partij wees de onderhavige aanvraag gezinshereniging af, stellende dat uit het geheel van de voorgelegde stukken niet afdoende blijkt dat verzoeker reeds in het land van herkomst ten laste was van de burger van de Unie of in het land van herkomst reeds deel uitmaakte van het gezin van de burger van de Unie, en dit in de periode voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging. Verzoeker toont dus niet afdoende aan te voldoen aan de voorwaarden van artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging. Bijgevolg dringt een uitlegging van het begrip "ten laste" en "deel uitmaken van het gezin" zich op. Uit wat volgt zal immers blijken dat de lidstaten het verblijf moeten vergemakkelijken van familieleden in de ruime zin van het woord die ten laste zijn OF die deel uitmaken van het gezin van de EU-onderdaan. Wat betreft het ten laste zijn mogen er voorwaarden gesteld worden, doch deze mogen het nuttig effect van de bepaling niet wegnemen en ze moeten een legitiem doel nastreven. Het bewijs van het ten laste zijn mag met elk passend middel worden geleverd, en moet aan de hand van de feitelijke situatie beoordeeld worden. In de artikelsgewijze commentaar van de wetgever bij het wetsontwerp dd. 9 december 2013 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 lezen we in artikel 26 (dat het nieuwe artikel 47/3 in de Vreemdelingenwet invoerde) een verdere omschrijving van "de bewijzen die moeten worden geleverd door de familieleden in ruime zin van de burger van de Unie om de binnenkomst en het verblijf op het grondgebied van het Rijk te verkrijgen". (...) "Wat het karakter ten laste betreft, heeft het Hof van Justitie van de Europese Unie een vaste rechtspraak ontwikkeld. De hoedanigheid van familielid ten laste (...) komt voort uit een feitelijke situatie - ondersteuning geboden door de werknemer - zonder dat het noodzakelijk is de redenen vast te stellen waarom op die ondersteuning beroep wordt gedaan"(Arrest Lebon van 18 juni 1987) (...) onder 'te hunnen laste zijn' wordt verstaan het feit, voor het familielid van een gemeenschapsonderdaan gevestigd in een andere lidstaat in de zin van artikel 43 EG, de materiële steun van die onderdaan of diens echtgenoot nodig te hebben om te voorzien in zijn wezenlijke behoeften in de Staat van oorsprong of van herkomst van dit familielid op het ogenblik dat het aanvraagt zich bij deze onderdaan te voegen. (...) het bewijs van de noodzaak mag met elke geschikt middel worden geleverd, terwijl de enkele verbintenis ditzelfde familielid ten laste te nemen, uitgaande van de gemeenschapsonderdaan of zijn echtgenoot, niet kan worden beschouwd als een gegeven waarbij het bestaan van een situatie van reële afhankelijkheid van het familielid wordt vastgesteld (Arrest 'Jia' van 9 januari 2007). Bovendien moeten de documenten die het karakter ten laste of het feit deel uit te maken van het gezin bevestigen, krachtens het voorschrift van Richtlijn 2004/38/EG uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Echter, wanneer de overheden van het land van herkomst niet dergelijke documenten uitreiken, kan de vreemdeling het bewijs van de tenlasteneming of van het feit tot het gezin te behoren, met elk passend middel aanbrengen." Ook de Mededeling van de Commissie aan het Europees Parlement en de Raad betreffende richtsnoeren voor een betere omzetting en toepassing van Richtlijn 2004/38/EG betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden⁶ verschaft over het toepassingsgebied - en inz. over het begrip "ten laste" - van de voornoemde Burgerschapsrichtlijn meer duidelijkheid. Aangaande het begrip "ten laste" stelt de Europese Commissie o.a. het volgende: Volgens de rechtspraak van het Hof vloeit de hoedanigheid van 'ten laste komend' familielid voort uit een feitelijke situatie, die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de EU-onderdaan of door diens echtgenoot/partner. [...] Om vast te stellen of familieleden ten laste zijn, moet geval per geval worden beoordeeld of zij, gezien hun financiële en sociale toestand, materiële steun nodig hebben om in hun basisbehoeften te kunnen voorzien in het land van herkomst of het land vanwaar zij kwamen op het ogenblik dat zij verzochten om hereniging met de EU-burger. [...] In de richtlijn zijn geen voorwaarden vastgesteld met betrekking tot de minimumduur van de afhankelijkheid of het bedrag van de verstrekte materiële steun. Het moet alleen gaan om een echte, structurele afhankelijkheid. Ten laste komende familieleden moeten bewijsstukken overleggen waaruit blijkt dat zij afhankelijk zijn. Zoals bevestigd door het Hof, kan het bewijs met elk passend middel worden geleverd. Wanneer de betrokken familieleden hun afhankelijkheid kunnen aantonen met een ander middel dan een certificaat dat is afgegeven door de bevoegde autoriteit van het land van herkomst of van het land vanwaar zij komen, mag het gastland niet weigeren hun rechten te erkennen. De enkele verbintenis van de EU-burger om het betrokken familielid ten laste te nemen, is op zich echter niet voldoende om de afhankelijkheid aan te tonen. [...]. Volgens het Hof van Justitie mogen de lidstaten, in de uitoefening van hun beoordelingsmarge, in hun wetgeving bijzondere voorwaarden stellen inzake de aard en de duur van de relatie van afhankelijkheid in de zin van artikel 3.2. van de

Burgerschapsrichtlijn, om te verzekeren dat deze situatie van afhankelijkheid reëel en duurzaam is en niet slechts is voorgewend met het oog op de binnenkomst en het verblijf in het gastenland. Het Hof van Justitie beperkt de beoordelingsmarge van de lidstaten door te oordelen: "39 Zoals in punt 24 van onderhavig arrest is uiteengezet, moeten deze voorwaarden evenwel verenigbaar zijn met de gebruikelijke betekenis van de bewoordingen die betrekking hebben op afhankelijkheid als bedoeld in artikel 3, lid 2, eerste alinea, sub a, van richtlijn 2004/38, en mogen zij deze bepaling niet van haar nuttig effect beroven. Een andere beperking op de beoordelingsmarge van de lidstaten blijkt uit de voornoemde Mededeling van de Commissie, waarin de Europese Commissie aanhaalt dat de lidstaten bij de vaststelling van de criteria waarmee rekening moet worden gehouden inderdaad "een zekere beoordelingsmarge" genieten, doch dat zij "deze criteria echter niet volledig vrij [kunnen] vaststellen". Daarbij verwijst de Commissie naar punt 6 van de overweging van de Richtlijn 2004/38/EG, dat als volgt luidt: Teneinde de eenheid van het gezin in een verruimde betekenis te handhaven en onverminderd het verbod van discriminatie om reden van nationaliteit, dient het gastland de positie te onderzoeken van personen die niet onder de in deze richtlijn gehanteerde definitie van „familieleden” vallen en die derhalve niet automatisch een recht van inreis en verblijf in het gastland genieten op grond van hun nationale wetgeving, om na te gaan of inreis en verblijf desondanks niet aan deze personen kan worden toegekend rekening houdend met hun relatie met de burger van de Unie of andere omstandigheden, zoals het feit dat zij van deze financieel of lichamelijk afhankelijk zijn.

De beoordelingsmarge van verwerende partij

Uit bovenstaande blijkt dat de beoordelingsmarge van de lidstaten bij de vaststelling en de beoordeling van de in artikel 3.2. bedoelde afhankelijkheidsrelatie beperkt wordt door het nuttig effect dat aan de Burgerschapsrichtlijn moet worden verleend (en de ermee gepaard gaande gunstigere behandeling die eruit voortvloeit, zie supra) enerzijds en door de vrijwaring van de eenheid van het gezin in de verruimde betekenis anderzijds. Het Hof van Justitie oordeelde dat, hoewel artikel 3.2. van de Burgerschapsrichtlijn geen directe werking heeft, de aanvrager niettemin het recht heeft om door een rechterlijke instantie te laten nagaan of de nationale wetgeving en de toepassing ervan binnen de grenzen van de in de richtlijn neergelegde beoordelingsmarge zijn gebleven. Welnu, verzoeker is van oordeel dat verwerende partij bij de toepassing van de nationale wetgeving, m.n. van de artikelen 47/1, 1°, 47/2 en 47/3 van de Vreemdelingenwet, de haar toegekende beoordelingsmarge te buiten is gegaan. In casu dient te worden vastgesteld dat noch in de Burgerschapsrichtlijn noch in de Belgische regelgeving bijzondere voorwaarden zijn opgenomen met betrekking tot de aard en de duur van de afhankelijkheidsrelatie of het bedrag van de verstrekte materiële steun. Verwerende partij moest de door verzoeker voorgelegde bewijzen aldus beoordelen in het licht van haar verplichting om hem, conform de Burgerschapsrichtlijn, gunstiger te behandelen en tevens de eenheid van het gezin in de verruimde betekenis te handhaven.

Verzoeker legde in het kader van zijn aanvraag verscheidene documenten voor, waarmee verwerende partij hetzij geen rekening hield, hetzij verkeerd beoordeelde. Zo legde verzoeker met name attesten voor ('attestation administration' n°1588/2015 dd. 17.11.2015, 'attestation administration' n°1589/2015 dd. 17.11.2015 en 'attestation de administrative' n°1297/SAA/2016 dd. 22.09.2016) waarin de lokale Marokkaanse overheden stellen dat betrokkene en de referentiepersoon voor hun vertrek uit Ain Zohra / Marokko beiden woonachtig waren op het adres 'Ighoumaten Ain Zohra'. Welnu, de andere familieleden waarnaar art. 47/1, 2° verwijst, zijn deze personen "die een speciale band hebben ten opzichte van een burger van de Unie".¹¹ Zoals reeds uiteengezet, dient de "eenheid van het gezin in de verruimde betekenis" immers te worden gevrijwaard en vormt het een beperking op de beoordelingsmarge (zie supra). Ten overvloede, en in tegenstelling tot wat verwerende partij voorhoudt, schrijft de geldende regelgeving niet voor dat de gezamenlijke vestiging in het land van herkomst de aanvraag gezinshereniging direct moet voorafgaan. Bijgevolg kan niet worden ontkend dat verzoeker en zijn broer reeds sinds hun kindertijd een nauwe persoonlijke band onderhouden. Uit de door verzoeker voorgelegde attesten blijkt weldegelijk dat verzoeker en de referentiepersoon een bijzondere band onderhouden. De bijzondere band blijkt ook uit het feit dat de verzoeker sedert zijn aankomst in België tot het huishouden van de referentiepersoon behoort en met name op het adres van de referentiepersoon is gedomicilieerd. Tevens blijkt de financiële afhankelijkheid uit de door de referentiepersoon aan verzoeker verrichte geldstortingen. De nauwe en duurzame familiebanden zijn door deze feitelijke bewezen. Ten onrechte houdt verwerende partij hiermee geen rekening. De eenheid van het gezin in de verruimde betekenis wordt door verwerende partij flagrant miskend. Bovendien toont verzoeker aan de hand van de voorgelegde documenten wel degelijk aan dat hij geen inkomsten geniet en geen onroerende goederen bezit. Met betrekking tot deze laatste formuleert verwerende partij geen argument. Het attest waaruit blijkt dat verzoeker in 2016/2017 beschouwt verwerende partij irrelevant, aangezien verzoeker op dat ogenblik niet in Marokko woonachtig is. Volgens verwerende partij dient verzoeker immers aan te tonen onvermogen geweest te zijn voor zijn vertrek uit Marokko. Deze zienswijze is echter incorrect, nu het tijdstip waarop de aanvrager zich in een situatie van afhankelijkheid moet bevinden om "ten laste" te zijn, het moment is van zijn verzoek zich bij

de Unieburger te mogen voegen. Behalve de attesten waaruit blijkt dat hij geen inkomsten heeft en geen onroerende goederen, attesteert de bevoegde ambtenaar dat verzoeker voorafgaand aan zijn vertrek ten laste was van de referentiepersoon. Aangezien uit het attest niet blijkt op basis van welke gegevens dit attest werd opgemaakt, beschouwt verwerende partij dit als een verklaring op eer. Nochtans gaat ook dit document uit van de "bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst", zoals wettelijk voorgeschreven. Het komt niet toe aan verwerende partij om de bevoegdheid van een in casu Marokkaanse overheidsdienst op dergelijke wijze in vraag te stellen, of de geloofwaardigheid en waarachtigheid ervan te ontkennen. Verwerende partij machtigt zich hier een taak toe die zij niet heeft. Verzoeker legde ook bewijzen voor van de geldstortingen die zijn broer deed te zijnen gunste. Verweerder is van mening dat deze stortingen "te beperkt en te onregelmatig" zijn om aanvaard te worden. Verzoeker kon uiteraard enkel de bewijzen van de geldstortingen voorleggen, niet van de handgiften die gebeurden bij de bezoeken van zijn broer en overige familieleden aan verzoeker in Marokko. Enkel en alleen de aantoonbare stortingen gaan over een bedrag van meer dan 6.000 euro. Gelet op het gemiddeld maandinkomen in Marokko kan de opmerking van verwerende partij inzake niet ernstig worden genomen. De geleverde materiële steun was en is voor verzoeker wel degelijk noodzakelijk om in zijn materiële behoeften te kunnen voorzien. De broer van verzoeker koos er de laatste jaren bovendien voor om per storting een groter bedrag over te maken (telkens bijna 1.000 euro per storting) om de kosten verbonden aan de geldtransfers te drukken. De frequentie van de stortingen is irrelevant. Ten overvloede, kan volgens het Hof van Justitie, het feit dat een Unieburger over een lange periode regelmatig een som geld betaalt, die noodzakelijk is om in de basisbehoeften te voorzien in zijn land van herkomst, aantonen dat er sprake is van een situatie van reële afhankelijkheid. Het vereiste van het verkrijgen van bijkomend bewijs, kan het voor de aanvrager uiterst moeilijk maken om in het gastland een verblijfsrecht te krijgen, terwijl de geldstortingen reeds van dien aard zijn dat zij het bestaan van een reële situatie van afhankelijkheid aantonen, waardoor de bepalingen van de Burgerschapsrichtlijn hun nuttig effect zouden kunnen verliezen¹³. De in casu voorgelegde bewijzen van geldstortingen duiden weldegelijk op de afhankelijkheidsrelatie van verzoeker met de referentiepersoon.

Besluit

Samenvattend is verzoeker van oordeel dat verwerende partij bij de toepassing van de nationale wetgeving, m.n. van de artikelen 47/1, 1°, 47/2 en 47/3 van de Vreemdelingenwet, de haar toegekende beoordelingsmarge te buiten is gegaan aangezien: de door verwerende partij gehanteerde interpretatie van het begrip "ten laste" regelrecht indruist tegen de verplichting om de onderhavige aanvraag gezinshereniging, die is ingediend door een persoon die een bijzondere relatie van afhankelijkheid met een burger van de Unie heeft, gunstiger te behandelen dan aanvragen van binnenkomst en verblijf van andere staatsburgers van derde landen. Bijgevolg wordt de Burgerschapsrichtlijn van haar nuttig effect beroofd. De door verwerende partij gehanteerde interpretatie van het begrip "ten laste" niet overeenstemt met de vaste rechtspraak van het Hof van Justitie en met de richtsnoeren van de Europese Commissie inzake artikel 3.2. van de Burgerschapsrichtlijn. Nu de artikelen 47/1, 1°, 47/2 en 47/3 van de Vreemdelingenwet de omzetting in de Belgische nationale orde van artikel 3.2. van de Burgerschapsrichtlijn zijn, dient de door verwerende partij gehanteerde uitlegging te geschieden in overeenstemming met de geldende interpretatie naar EU-recht. Zoals uiteengezet, is dit niet het geval. De verwerende partij de eenheid van het gezin in de verruimde betekenis niet handhaaft. Zodoende schendt verwerende partij de artikelen 47/1, 1°, 47/2 en 47/3 van de Vreemdelingenwet, evenals de op haar rustende motiveringplicht, zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, en artikel 62 van de Vreemdelingenwet. Uit wat voorafgaat blijkt dan ook ontegensprekelijk dat verzoeker weldegelijk voldoet aan de voorwaarden van artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet.

Schending van de beginselen van behoorlijk bestuur waaronder het vertrouwensbeginsel, het rechtszekerheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel.

Het vertrouwensbeginsel kan worden omschreven als een van de beginselen van behoorlijk bestuur krachtens hetwelk de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid, of op toezeggingen of beloften die de overheid in het concrete geval heeft gedaan. Het vertrouwensbeginsel houdt in dat door het bestuur bij een rechtsonderhorige gewekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dienen te worden gehonoreerd. Het rechtszekerheidsbeginsel houdt in dat de inhoud van het recht voorzienbaar en toegankelijk moet zijn, zodat de rechtzoekende in redelijke mate de gevolgen van een bepaalde handeling kan voorzien, op het tijdstip dat de handeling wordt verricht en dat de overheid daarvan niet zonder objectieve en redelijke verantwoording mag afwijken. Het redelijkheidsbeginsel laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de overheid zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen. Verwerende partij schendt in haar motivering het zorgvuldigheidsbeginsel,

in de mate dat de voorgelegde bewijzen niet correct en volledig zijn overwogen bij het nemen van de bestreden beslissing. Met bepaalde documenten werd door verwerende partij echter geen of onvoldoende rekening gehouden. Verwerende partij heeft dan ook een onzorgvuldige analyse gemaakt van belangrijke stukken aanwezig in het dossier van verzoeker. Nauw verbonden met de zorgvuldigheidsplicht is er ook een schending van de materiële motiveringsplicht: "De materiële motiveringsplicht houdt in dat er voor elke bestuurshandeling rechtens aanvaardbare motieven moeten bestaan. Dit betekent onder meer dat die motieven steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die relevant zijn en met de vereiste zorgvuldigheid door het bestuur werden vastgesteld. Bovendien moet de overheid de gegevens die in rechte en in feite juist zijn, correct en zorgvuldig beoordelen en op grond van deze gegevens in redelijkheid tot een beslissing komen." Verzoeker is van mening dat de bestreden beslissing bovendien de redelijkheidstoets niet kan doorstaan. Immers legde hij alle documenten voor waaruit blijkt dat hij ten laste was in zijn land van herkomst, en bovendien deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon. Uit dit alles kan enkel besloten worden dat verwerende partij met de weigeringsbeslissing het vertrouwens- en rechtszekerheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel manifest heeft geschonden. De bestreden beslissing faalt naar recht."

2.1.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, die onder meer stellen dat beslissingen met redenen omkleed moeten zijn, hebben tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. Ze verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing geeft duidelijk de determinerende motieven aan op grond waarvan deze werden genomen. In de motivering van de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name de artikelen 47/1, 2° en 47/3, § 2 van de Vreemdelingenwet en artikel 52, § 4, vijfde lid van het Vreemdelingenbesluit en naar het feit dat de verzoekende partij het recht op verblijf wordt geweigerd nu uit het geheel van de voorgelegde stukken niet afdoende blijkt dat zij reeds in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon of van diens gezin deel uitmaakte in de periode voorafgaand aan de aanvraag, zodat zij niet voldoet aan de vereiste voorwaarden van artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet.

De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103). Uit het verzoekschrift blijkt tevens dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt. In casu ligt geen schending voor van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, noch van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, noch van artikel 52, §4, vijfde lid van het Vreemdelingenbesluit.

De verzoekende partij bekritiseert de bestreden beslissing verder inhoudelijk en bijgevolg dient het middel te worden bekeken vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van deze van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Er is sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel, wanneer een beslissing steunt op feitelijk juiste en rechtens relevante motieven, maar er een kennelijke wanverhouding bestaat tussen die motieven en de inhoud van de beslissing. De Raad mag zich bij het beoordelen van de redelijkheid van de genomen beslissing niet in de plaats stellen van de bevoegde overheid. Hij beschikt te dezen slechts over een marginale toetsingsbevoegdheid. Dit betekent dat hij alleen die beslissing strijdig met het redelijkheidsbeginsel kan bevinden die dermate buiten verhouding staat tot de feiten dat geen enkele redelijk oordelende overheid die beslissing zou nemen (RvS 17 juni 2013, nr. 223.931).

De Raad wijst er op dat het zorgvuldigheidbeginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954).

De aangevoerde schendingen van de materiële motiveringsplicht, het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel worden onderzocht in het licht van de aangevoerde schendingen van de artikelen 47/1, 47/2 en 47/3 van de Vreemdelingenwet en artikel 58 van het Vreemdelingenbesluit.

Op 6 juni 2017 dient verzoeker, onder een bijlage 19ter, een derde aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in de hoedanigheid van ander familielid, ten laste of deel uitmakende van het gezin in functie van zijn broer, de heer E. H. A., van Nederlandse nationaliteit en met verblijfsrecht in België. De verblijfsaanvraag van verzoekende partij is gesteund op artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet dat luidt als volgt:

“Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd :

(...)

2° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;

(...)”

Artikel 47/3 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“(...

§ 2

De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin.

De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moeten uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passend middel.

(...)”

Artikel 58 van het Vreemdelingenbesluit bepaalt:

“Met uitzondering van artikel 45, zijn de bepalingen van hoofdstuk I die betrekking hebben op de familieleden van een burger van de Unie bedoeld in artikel 40bis van de wet, van toepassing op de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1 van de wet. De Minister of zijn gemachtigde begunstigen echter hun binnenkomst en hun verblijf op het grondgebied van het Rijk, na een individueel en grondig onderzoek van hun aanvraag.”

Met betrekking tot de interpretatie van het begrip *“in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de Burger van de Unie”* in artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet, wijst de Raad erop dat hoewel de bewoordingen *“in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin”* vermeld in artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet niet geheel samenvallen, moet worden vastgesteld dat dit artikel onbetwistbaar de omzetting vormt van artikel 3, lid 2, a) van de Richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, tot wijziging van Verordening (EEG) nr. 1612/68 en tot intrekking van Richtlijnen 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG en 93/96/EEG (hierna: de Burgerschapsrichtlijn; zie memorie van toelichting bij Wetsontwerp van 9 december 2013 houdende diverse bepalingen inzake Asiel en Migratie tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl.St. Kamer, 2013-2014, doc. nr. 53-3239/001, 20-21).

Deze bepaling luidt als volgt:

“Onverminderd een persoonlijk recht van vrij verkeer of verblijf van de betrokkenen vergemakkelijkt het gastland overeenkomstig zijn nationaal recht, binnenkomst en verblijf van de volgende personen:

a) andere, niet onder de definitie van artikel 2, punt 2, vallende familieleden, ongeacht hun nationaliteit, die in het land van herkomst ten laste zijn van of inwonen bij de burger van de Unie die het verblijfsrecht in eerste instantie geniet, of die vanwege ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie strikt behoeven;”

Deze bepaling heeft betrekking op zgn. ruimere familieleden, dit zijn andere familieleden dan de echtgenoot, partner, rechtstreekse ascendenten en rechtstreekse descendenten van een Unieburger. De Raad wijst erop dat een omzetting er niet toe mag leiden dat aan artikel 3 van de Burgerschapsrichtlijn een meer beperkte werkingssfeer wordt toegekend in de Belgische wetgeving. De Raad benadrukt dat lidstaten ertoe gehouden zijn hun nationale recht conform het Unierecht uit te leggen (zie HvJ 6 november 2003, C-101/01, Lindqvist, punt 87; HvJ 26 juni 2007, C-305/05, Ordre des barreaux francophones et germanophone e.a., punt 28). Volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: het Hof van Justitie) dient de nationale rechter bij de toepassing van het nationale recht dit zo veel mogelijk uit te leggen in het licht van de bewoordingen en het doel van de betrokken richtlijn teneinde het daarmee beoogde resultaat te bereiken en aldus te voldoen aan artikel 288, derde alinea VWEU. Deze verplichting tot richtlijnconforme uitlegging is namelijk inherent aan het systeem van het VWEU, aangezien het de nationale rechter in staat stelt binnen het kader van zijn bevoegdheden de volle werking van het recht van de Unie te verzekeren bij de beslechting van de bij hem aanhangige geschillen (zie onder meer arresten van 5 oktober 2004, Pfeiffer e.a., C-397/01–C-403/01, Jurispr. blz. I-8835, punt 114; 23 april 2009, Angelidaki e.a., C-378/07–C-380/07, Jurispr. blz. I-3071, punten 197 en 198, en 19 januari 2010, Küçükdeveci, C-555/07, Jurispr. blz. I-365, punt 48; HvJ 13 november 1990, C-106/89, Marleasing, par. 8). De nationale rechter dient tevens, als gevolg van de in artikel 4, lid 3 van het VWEU neergelegde samenwerkingsplicht en het loyaliteitsbeginsel, rekening te houden met de uniforme interpretatie die het Hof van Justitie reeds aan bepalingen van het Unierecht heeft gegeven. De rechtspraak van het Hof van Justitie vormt overigens, naast het primair en secundair Unierecht, eveneens een bron van Unierecht. De uitlegging die het Hof krachtens de hem bij artikel 267 van het VWEU verleende bevoegdheid geeft aan een regel van Unierecht, verklaart en preciseert, voor zover dat nodig is, de betekenis en strekking van dat voorschrift zoals het sedert het tijdstip van zijn inwerkingtreding moet of had moeten worden verstaan en toegepast (HvJ 13 januari 2004, C-453/00, Kühne en Heitz, par. 21).

In dit kader kan vervolgens nuttig worden verwezen naar het arrest Rahman van het Hof van Justitie (HvJ 5 september 2012, C-83/11, Rahman). Van belang is te wijzen op de volgende paragrafen van dit arrest:

“29 Volgens dit artikel 3, lid 2, vergemakkelijken de lidstaten, overeenkomstig hun nationaal recht, binnenkomst en verblijf van „andere familieleden [...], die in het land van herkomst ten laste zijn van of inwonen bij de burger van de Unie die het verblijfsrecht in eerste instantie geniet [...]”.

(...)

31 Zoals de advocaat-generaal in de punten 91, 92 en 98 van zijn conclusie heeft uiteengezet, wijst niets erop dat de in die bepalingen gebruikte uitdrukking „land van herkomst” aldus moet worden opgevat dat zij verwijst naar het land waarin de burger van de Unie woonde voordat hij zich in het gastland vestigde. Uit de gecombineerde lezing van deze bepalingen volgt integendeel dat het bedoelde „land van herkomst” in geval van een staatsburger van een derde land die verklaart „ten laste” van een burger van de Unie te zijn, de staat is waarin hij verbleef op het ogenblik dat hij heeft verzocht om de burger van de Unie te begeleiden of zich bij hem te voegen.

(...)

32 Wat het tijdstip betreft waarop de aanvrager zich in een situatie van afhankelijkheid moet bevinden om als „ten laste” in de zin van artikel 3, lid 2, van richtlijn 2004/38 te worden beschouwd, zij erop gewezen dat deze bepaling tot doel heeft, zoals uit punt 6 van de considerans van de richtlijn volgt, „de eenheid van het gezin in een verruimde betekenis te handhaven” door de binnenkomst en het verblijf te vergemakkelijken van personen die niet onder de in artikel 2, punt 2, van richtlijn 2004/38 gegeven definitie van familielid van een burger van de Unie vallen, maar niettemin nauwe en duurzame familiebanden met een burger van de Unie hebben wegens bijzondere feitelijke omstandigheden, zoals financiële afhankelijkheid, het behoren tot het huishouden of ernstige gezondheidsredenen.

33 Dergelijke banden kunnen ook bestaan zonder dat het familielid van de burger van de Unie in dezelfde staat als die burger heeft verbleven of ten laste van laatstgenoemde is geweest kort voordat of op het ogenblik dat deze zich in het gastland vestigde. De situatie van afhankelijkheid moet daarentegen wel bestaan in het land van herkomst van het betrokken familielid op het ogenblik dat hij verzoekt om zich te voegen bij de burger van de Unie te wiens laste hij is.

(...)

35 Gelet op een en ander, moet op de derde en de vierde vraag worden geantwoord dat, als voorwaarde om binnen de in artikel 3, lid 2, van de richtlijn 2004/38 bedoelde categorie van familieleden „ten laste” van een burger van de Unie te vallen, geldt dat de situatie van afhankelijkheid van de aanvrager in het land van herkomst van het betrokken familielid bestaat, althans op het ogenblik waarop hij verzoekt zich te mogen voegen bij de burger van de Unie te wiens laste hij is.”

Volgens het arrest Rahman van het Hof van Justitie dient de betrokkene aldus *“nauwe en duurzame familiebanden met een burger van de Unie”* aan te tonen en dit omwille van *“bijzondere feitelijke omstandigheden”*, zoals onder meer *“financiële afhankelijkheid”* en *“het behoren tot het huishouden”*.

Deze situatie van afhankelijkheid moet volgens dit arrest bestaan in het land van herkomst van het betrokken familielid op het ogenblik dat hij verzoekt om zich te voegen bij de burger van de Unie te wiens laste hij is. Het begrip *“land van herkomst”* dient volgens het Hof van Justitie te worden begrepen als de staat waarin de aanvrager verbleef of vanwaar hij kwam op het ogenblik dat hij heeft verzocht om de burger van de Unie te begeleiden of zich bij hem te voegen.

De Raad acht het niet onjuist, onzorgvuldig, kennelijk onredelijk of in strijd met de artikelen 47/1 en 47/3, §2 van de Vreemdelingenwet van de gemachtigde om, in het licht van wat het Hof van Justitie heeft gesteld in het voormelde arrest Rahman, in casu van verzoeker te vereisen – en dit conform artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet – dat hij aantoonst reeds van voor zijn aankomst in België ten laste te zijn van zijn broer of dat hij aantoonst reeds van voor zijn aankomst in België deel uit te maken van het gezin van de referentiepersoon. Aangezien de gemachtigde stelt dat niet aan deze voorwaarde werd voldaan, doet de vraag of verzoeker in België heden deel uitmaakt van het gezin van de referentiepersoon of dat hij heden in België ten laste is van de burger van de Unie, niet ter zake. Het betoog dienaangaande wordt dan ook niet dienstig aangevoerd.

De Raad merkt nog op dat artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet, dat de omzetting vormt van artikel 3, tweede lid, a) van de Burgerschapsrichtlijn, een nauwkeurig onderzoek vereist van de persoonlijke situatie van het betrokken familielid van de Unieburger. Deze vereiste wordt eveneens weergegeven in artikel 58 van het Vreemdelingenbesluit, waarvan de schending eveneens wordt aangehaald in het verzoekschrift.

Aangezien verzoeker het bewijs niet kan leveren dat hij voorafgaande aan de aanvraag gezinshereniging ten laste was in het land van herkomst van de referentiepersoon of reeds in het land van herkomst een gezin vormde met de referentiepersoon, kan hij zich niet beroepen op de bepaling van artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet. De bestreden beslissing motiveert hieromtrent op afdoende wijze dat: *“het gegeven dat betrokkenen als broers ooit gezamenlijk deel uitmaakten van het gezin van hun ouders, niet is wat in het kader van een aanvraag gezinshereniging overeenkomstig artikel 47/1, 2° dient aangetoond te worden. Voor zover deze attesten dienen aanvaard worden als begin van bewijs, dient opgemerkt te worden dat, om toepassing te kunnen genieten van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980, het wel degelijk de bedoeling is dat de gezamenlijke vestiging in het land van herkomst of origine de aanvraag gezinshereniging direct voorafgaat. Uit de gegevens van het Rijksregister blijkt dat de referentiepersoon sedert 08.07.2003 ononderbroken in België woonachtig is; van een gezamenlijke vestiging in het land van herkomst of origine voorafgaandelijke aan de aanvraag tot gezinshereniging kan dan ook geen sprake zijn.”*

Uit wat voorafgaat, blijkt dat de gemachtigde bij het nemen van zijn beslissing rekening heeft gehouden met alle voorgelegde bewijsstukken, doch dat hij tot de vaststelling is gekomen dat niet (afdoende) werd bewezen dat verzoekende partij in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon en dat evenmin werd aangetoond dat verzoekende partij reeds in het land van herkomst deel uitmaakte van diens gezin. Verzoekende partij toont niet aan dat deze conclusie berust op een onzorgvuldige of onjuiste feitenvinding, in strijd met de artikelen 41/1 en 41/3 van de Vreemdelingenwet of artikel 58 van het Vreemdelingenbesluit. Zij toont evenmin aan dat de vaststellingen van de gemachtigde kennelijk onredelijk zijn.

Het eerste middel is ongegrond.

2.2.1. Verzoeker voert in een tweede middel de schending aan van artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie:

“Artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie waarborgt het recht op behoorlijk bestuur en luidt als volgt: (...). Het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur van de hoorplicht houdt in dat een rechtsonderhorige het recht heeft om te worden gehoord of om zijn standpunt naar voor te brengen wanneer een administratieve overheid het overweegt om ten aanzien van een rechtsonderhorige een ernstige maatregel te nemen gebaseerd op zijn persoonlijk gedrag, dat hem als een tekortkoming wordt aangerakend en welke maatregel van aard is om de belangen van de rechtsonderhorige zwaar aan te tasten. Het Hof van Justitie van de Europese Unie bepaalt

dienaangaande: "Het recht om te worden gehoord waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en alvorens een besluit wordt genomen dat zijn belangen aanmerkelijk kan beïnvloeden." "20 Verzoeker heeft echter niet de mogelijkheid gekregen om gehoord te worden. Verzoeker kreeg niet de mogelijkheid zijn standpunten kenbaar te maken en zijn gezinsleven te kunnen toelichten zodat hiermee rekening kon worden gehouden in de bestreden beslissing. Men heeft aan verzoeker formeel weliswaar de mogelijkheid geboden om het deugdelijk karakter van zijn relatie aan te tonen, doch door vroegtijdig en nog voor de eerste drie maanden na zijn aanvraag verstreken waren reeds een negatieve beslissing te nemen, werd deze mogelijkheid hem ontnomen. Volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie leidt een schending van de rechten van verdediging, in casu het hoorrecht, tot een nietigverklaring van de beslissing, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben? Voorts heeft ook de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in een arrest van 5 september 2014 nr. 128.856 het volgende beslist: "De Raad wijst erop, zoals de verwerende partij terecht opmerkt in haar nota, dat luidens vaste rechtspraak van het Hof een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het hoorrecht, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leidt, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben." De bestreden beslissing houdt bijgevolg een schending in van het hoorrecht van verzoeker."

2.2.2. Het hoorrecht dat verzoekende partij ex artikel 41 van het Handvest geschonden acht, is niet gericht tot de lidstaten, maar uitsluitend tot de instellingen, organen en instanties van de Unie. Anderzijds maakt het hoorrecht integraal deel uit van de eerbiediging van de rechten van de verdediging, wat een algemeen beginsel van het Unierecht is (HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, pt. 33 en 34).

In casu werd verzoekende partij in het kader van de verblijfsprocedure op grond van artikel 41/1 van de Vreemdelingenwet, de kans geboden om nuttig voor haar belangen op te komen, alle relevante bewijsstukken over te maken en haar standpunt over het gevraagde verblijfsrecht op een daadwerkelijke en nuttige wijze kenbaar te maken. Verzoekende partij kon haar hoorrecht nuttig uitoefenen en alle elementen en redenen aanbrengen ter ondersteuning van haar verblijfsaanvraag zodat de verwerende partij daarover kon beslissen met volledige kennis van zaken. Het gegeven dat de elementen die verzoekende partij heeft voorgelegd niet afdoende zijn om aan te tonen dat zij reeds in het land van herkomst deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon of dat zij reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon, impliceert niet dat de verwerende partij haar de mogelijkheid heeft ontnomen om haar standpunt op nuttig en daadwerkelijke wijze kenbaar te maken. (cf. RvS 25 februari 2016, nr. 11.812 (c))

Het kwam immers toe aan verzoekende partij, als aanvrager van een verblijfsrecht, om alle nuttige elementen aan te brengen om te bewijzen dat zij voldoet aan de in artikel 41/1, 2° van de Vreemdelingenwet vermelde voorwaarden. In het kader van een wederkerig bestuursrecht is de verzoekende partij aldus evenzeer gehouden de nodige zorgvuldigheid aan de dag te leggen en alle nuttige elementen aan te brengen om te bewijzen dat zij voldoet aan de voorwaarden om het gevraagde verblijfsrecht te krijgen (RvS 12 maart 2013, nr. 222.809; RvS 28 april 2008, nr. 182.450).

Uit de bestreden beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden en het administratief dossier blijkt dat verzoeker gebruik heeft gemaakt van zijn hoorrecht. Hij heeft immers de in de bestreden beslissing opgesomde stukken voorgelegd.

Op basis van de omstandigheden eigen aan het geval van verzoeker zoals deze voorlagen en waarvan hij kennis had op het moment van de bestreden verblijfsweigering, besluit de gemachtigde dat verzoekende partij geen aanspraak kan maken op een verblijfsrecht als "ander familielid van een burger van de Unie", conform artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet. Zoals reeds werd opgemerkt, blijkt uit het geheel van de voorgelegde documenten immers niet dat verzoeker reeds van in het land van herkomst deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon. Tevens blijkt niet uit de ontvangen documenten dat de verzoeker voorafgaand aan de aanvraag om gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon.

Verzoeker beperkt zich tot een vage en uiterst beknopte omschrijving, hetgeen hoe dan ook niet volstaat om aan te tonen dat het elementen betreft die van aard zijn dat deze de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden hadden kunnen beïnvloeden. De Raad besluit dat verzoeker hoe dan ook niet aannemelijk maakt dat, mocht hij zijn gehoord, zijn verklaringen en bijkomende stukken

ertoe zouden hebben geleid dat de besluitvorming inzake de bestreden beslissing een andere afloop had kunnen hebben of de inhoud van de bestreden beslissing had kunnen beïnvloeden (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a. Ro. 38-40). Verzoeker maakt geen schending van het hoorrecht als algemeen beginsel van Unierecht aannemelijk.

Het tweede middel is ongegrond.

2.3.1. Verzoeker voert in een derde middel de schending aan van artikel 8 EVRM:

"Inmenging in verzoeker's recht op respect voor zijn privéleven en zijn familie- en gezinsleven. Artikel 8 EVRM bepaalt: (...). De bestreden beslissing behelst ongetwijfeld een inmenging in het recht op gezinsleven van artikel 8 EVRM van verzoeker. Op de staat rust inzake artikel 8 EVRM de positieve verplichting tot 'respect' voor het gezinsleven van verzoeker, het recht van verzoeker op ontwikkeling en handhaving van zijn gezinsleven. Dit omvat de noodzaak een afweging te maken tussen de belangen van het individu en de belangen van de staat. Indien het een eerste toelating betreft, oordeelt het EHRM dat onderzocht dient te worden of op de staat een positieve verplichting rust om het recht op privé-, familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen. Dit gebeurt aan de hand van de 'fair balance'-toets, dit is een billijke afweging.²³ Er dient bijgevolg nagegaan te worden of er een redelijk evenwicht is gevonden tussen het algemeen belang en het belang van het individu. In een recent arrest van 28 april 2017, verduidelijkte Uw Raad deze "fair balance"-afweging als volgt: De omvang van de positieve verplichtingen die op de staat rusten, is afhankelijk van de precieze omstandigheden die eigen zijn aan het voorliggend individueel geval. In het kader van een billijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt verbroken bij verwijdering naar het land van bestemming, de omvang van de banden in de Verdragsluitende Staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde (EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nunez v. Noorwegen, par. 70). Specifiek aangaande de verhouding tussen het recht op privé leven, familie- en gezinsleven voortvloeiende uit artikel 8 EVRM enerzijds, en de verplichtingen van de staat in het kader van immigratiebeleid anderzijds, overwoog het Hof van Justitie van de Europese Unie het volgende:

52. Om te beginnen moet eraan worden herinnerd dat het recht op eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM deel uitmaakt van de grondrechten die volgens vaste rechtspraak van het Hof in de communautaire rechtsorde worden beschermd (reeds aangehaalde arresten Carpenter, punt 41, en Akrich, punten 58 en 59). Dit recht om samen te leven met zijn naaste verwanten brengt voor de lidstaten verplichtingen mee die negatief kunnen zijn, wanneer één van de lidstaten een persoon niet mag uitzetten, of positief wanneer hij verplicht is een persoon toe te laten op zijn grondgebied en er te laten verblijven.

53. Zo heeft het Hof geoordeeld dat ook al waarborgt het EVRM het recht van een buitenlander om een bepaald land binnen te komen of er te verblijven niet als een grondrecht, het uitsluiten van een persoon uit een land waar zijn naaste verwanten wonen, een inmenging kan zijn in het recht op eerbiediging van het gezinsleven zoals dit wordt beschermd door artikel 8, lid 1, EVRM (reeds aangehaalde arresten Carpenter, punt 42, en Akrich, punt 59)

54. Zoals het Europees Hof voor de Rechten van de Mens heeft geoordeeld in § 31 van zijn arrest Sen v. Nederland van 21 december 2001, kan voorts „artikel 8 [EVRM] positieve verplichtingen meebrengen die inherent zijn aan een daadwerkelijke ‚eerbiediging‘ van het gezinsleven. De op dergelijke verplichtingen toepasselijke beginselen zijn vergelijkbaar met die welke gelden voor negatieve verplichtingen. In beide gevallen moet rekening worden gehouden met het juiste evenwicht dat tot stand moet worden gebracht tussen de concurrerende belangen van het individu en de samenleving in haar geheel; in beide gevallen beschikt de staat overeen bepaalde beoordelingsmarge (arresten Gül v. Zwitserland van 19 februari 1996, Recueil des arrêts et décisions, 1996-I, blz. 174, § 38, en Ahmut v. Nederland van 28 november 1996, Recueil des arrêts et décisions, 1996-VI, blz. 2030], §63)²⁵. In de essentie van deze 'fair balance'-toets ligt aldus de proportionaliteitsvereiste, de voorwaarde dat een inbreuk op artikel 8 EVRM noodzakelijk moet zijn in een democratische samenleving. Het EHRM besliste in 2012 dat: "In order to address the question whether the measures taken against the applicant were proportionate to the legitimate aim that they were supposed to pursue, and whether the reasons given by the national authorities were "relevant and sufficient the Court must examine whether the Swiss authorities took sufficient account of the particular nature of his case and whether they adopted, in the context of their margin of appreciation, the measures that were called for in order to adapt the sanctions regime to the applicant's individual situation." (Vrij vertaald: Betreffende de vraag of de maatregelen die tegen de aanvrager genomen zijn evenredig zijn aan legitieme doel die ze na moeten streven, en of de

door de nationale autoriteiten aangehaalde redenen "relevant en voldoende" waren, moet het Hof onderzoeken of de Zwitserse autoriteiten voldoende rekening hebben gehouden met de bijzondere aard van de zaak en of de maatregelen zijn genomen, in het kader van hun beoordelingsbevoegdheid, rekening houdend met de individuele situatie van de aanvrager.) Verzoeker stelt dat er hoegenaamd geen sprake kan zijn van enige proportionaliteit in de voorliggende beslissing. In casu is er geen of minstens onvoldoende afweging gemaakt tussen het algemene belang en het belang van het individu. Er werd geen aftoetsing gedaan betreffende de noodzaak om de bestreden beslissing te betekenen. Nergens uit de bestreden beslissing, dan wel uit het administratief dossier blijkt dat enige belangenafweging is gebeurd. Een vroegtijdige weigering van het verblijfsrecht zonder enig onderzoek, laat staan met de nodige grondigheid, en het hieraan gekoppelde bevel is derhalve bijzonder disproportioneel. De beoogde verwijdering van verzoeker uit België is een inmenging in het recht op eerbiediging van het gezinsleven zoals dit wordt beschermd door artikel 8, eerste lid EVRM.

Geen blijk van noodzaak in een democratische samenleving van inmenging in het gezinsleven van verzoeker en geen billijke afweging tussen de belangen van de staat enerzijds en van de verzoeker anderzijds

Een inmenging van verwerende partij in het gezinsleven van verzoeker zoals hierboven omschreven is alleen toegestaan indien de inmenging wordt gerechtvaardigd door één of meerdere van de belangen vermeld in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. De toepassing van de Vreemdelingenwet moet immers voldoen aan de voorwaarden van artikel 8 EVRM. Met andere woorden behoorde verweerder de bestreden beslissing te toetsen aan artikel 8 EVRM. Overwegende dat artikel 8 van het E. V.R.M. als hogere norm boven de Vreemdelingenwet primeert: dat de algemene stelling dat een "correcte " toepassing van de Vreemdelingenwet geen schending van artikel 8 van het E. VRM. kan uitmaken niet volstaat; dat de toepassing van de Vreemdelingenwet bij het nemen van de bestreden beslissing, zeker wat betreft het bevel om het grondgebied te verlaten, aan de voorwaarden van artikel 8 van het E. VRM moet worden getoetst; dat uit de overwegingen van het bestreden arrest niet blijkt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is nagegaan of de minister van Binnenlandse Zaken in zijn beslissing tot weigering van de vestiging met bevel om het grondgebied te verlaten aan de voorwaarden van artikel 8 van het EVRM. heeft voldaan, met name wat betreft de noodzaak in een democratische samenleving van inmenging in het gezinsleven van de verzoekende partij en wat betreft de afweging tussen de belangen van de staat enerzijds en van de verzoekende partij en haar kinderen anderzijds; dat het bestreden arrest aldus de motiveringsplicht schendt. Uit de hierboven geciteerde vaste rechtspraak blijkt overduidelijk dat verwerende partij nauwgezet de individuele en concrete omstandigheden van het voorliggend geval diende te onderzoeken in het kader van een billijke afweging tussen de belangen van de staat enerzijds, en van de verzoeker anderzijds. Daarentegen blijkt uit de bestreden beslissing niet dat verwerende partij in de bestreden beslissing aan de voorwaarden van artikel 8 EVRM heeft voldaan. Noch de noodzaak in een democratische samenleving van dergelijke inmenging in het privé-^ familie- en gezinsleven van verzoeker, noch een afweging tussen de belangen van de staat enerzijds en van de verzoekende partij en zijn kinderen anderzijds, blijken uit de bestreden beslissing. Verwerende partij slaagt er niet in aannemelijk te maken dat er zich een daadwerkelijke maatschappelijke behoefte opdringt om het recht op privéleven, het familie- en gezinsleven van verzoeker te schenden. Tevens wordt niet aangetoond dat het verblijf in België van verzoeker in strijd is met het algemeen belang of dat verzoeker's verblijf op het Belgische grondgebied wordt beëindigd op grond van de openbare orde, de nationale veiligheid en de volksgezondheid. Samenvattend staat vast dat de inmenging in het gezinsleven van verzoeker niet noodzakelijk is in een democratische samenleving van en dat verwerende partij geen billijke afweging maakte tussen de belangen van de staat enerzijds en van de verzoeker anderzijds. Zodoende schendt verwerende partij artikel 8 EVRM."

2.3.2. Artikel 8 van het EVRM bepaalt het volgende:

"1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de Wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

In beginsel heeft de bescherming die artikel 8 EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94). Banden met andere gezins- of familieleden dan die van het kerngezin, d.i. de zgn. ruimere familieleden, worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van

afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelt dat 'de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden' (EHRM 13 februari 2001, Ezzouhdi/Frankrijk, § 34; EHRM 10 juli 2003, Benhebba/Frankrijk, § 36).

Verzoeker moet dus een meer dan gebruikelijke afhankelijkheidsrelatie met zijn broer aantonen, wil hij de bescherming van artikel 8 van het EVRM kunnen genieten.

In het arrest Rahman van het Hof van Justitie, waarnaar reeds in het eerste middel werd verwezen, wordt de gezinsband van ruimere familieleden omschreven als zijnde deze van personen die niet onder de in artikel 2, punt 2 van richtlijn 2004/38 gegeven definitie van familielid van een burger van de Unie vallen, maar niettemin nauwe en duurzame familiebanden met een burger van de Unie hebben wegens bijzondere feitelijke omstandigheden, zoals financiële afhankelijkheid, het behoren tot het huishouden of ernstige gezondheidsredenen (§32).

Uit artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet volgt, zoals ook reeds gesteld, dat een familielid van een burger van de Unie, die geen familielid is zoals bepaald in artikel 40bis, §2 van de Vreemdelingenwet moet aantonen in het land van herkomst "ten laste" te zijn van referentiepersoon, of deel uit te maken van diens gezin. Deze voorwaarde ligt in de lijn van wat het Hof van Justitie stelt in het arrest Rahman.

De verblijfsvoorwaarde die wordt gesteld in artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet verschilt in wezen dus niet van wat onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM vereist te vallen, met name dat er sprake is van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden en houdt dus een impliciete toetsing in aan het bedoelde artikel 8 van het EVRM. Aldus kan worden gesteld dat de toets van artikel 8 van het EVRM reeds werd doorgevoerd in de wettelijke bepalingen, nu de wetgever heeft geoordeeld dat het verblijfsrecht voor ruimere gezinsleden van een Unieburger slechts kan worden toegekend wanneer aan bepaalde voorwaarden is voldaan (zie mutatis mutandis RvS 26 juni 2015, nr. 231.772).

In casu blijkt dat de verblijfsaanvraag wordt geweigerd omdat uit het geheel van de voorgelegde documenten niet blijkt dat betrokkene in het land van herkomst ten laste was of deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon. Uit de beoordeling van het eerste middel is gebleken dat niet is aangetoond dat de beslissing tot weigering van verblijf niet deugdelijk zou zijn genomen.

Er werd dus niet aangetoond dat verzoeker reeds van voor zijn aankomst in België "ten laste" was van zijn broer of toen al deel uitmaakte van zijn gezin. Met een loutere verwijzing naar de "familiale band van bloed- of aanverwantschap", de huidige samenwoning en de loutere bewering dat hij financieel afhankelijk is van zijn schoonzus, toont verzoeker niet afdoende aan dat er in casu sprake is van een zodanige mate van afhankelijkheid dat deze de gebruikelijke banden die tussen gezins- en familieleden bestaan overstijgt. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat hij niet zelfstandig zou kunnen functioneren en van de financiële afhankelijkheid die hij aanhaalt bracht hij in het kader van zijn aanvraag stukken bij die dit niet op afdoende wijze aantonen.

Gezien het gebrek aan afdoende bewijs van bijkomende elementen van afhankelijkheid in de relatie met zijn broer, kan de Raad het bestaan van een meer dan gebruikelijke afhankelijkheidsrelatie niet vaststellen. Aldus wordt het bestaan van een gezinsleven dat onder de bescherming valt van artikel 8 van het EVRM niet aangetoond zodat verzoeker zich niet op deze bepaling kan beroepen.

De verwerende partij motiveert op niet kennelijk onredelijke wijze: *"Hierbij werd wel degelijk rekening gehouden met art. 74/13 van de wet van 15.12.1980. Het gegeven dat de broer van betrokkene zich in België gevestigd heeft, kan een bevel aan betrokkene niet in de weg staan. Immers, betrokkene behoort niet tot het originele kerngezin van de referentiepersoon, derhalve kan het aangehaalde gezinsleven van beide niet als argument worden aangehaald waarom het bevel niet zou mogen worden genomen. De aangehaalde afhankelijkheidsrelatie tegenover de referentiepersoon wordt betwist. Betrokkene is een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat hij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van de referentiepersoon en ondanks het precaire verblijf in België. Nergens uit het dossier blijkt dat hij daar niet toe in staat zou zijn. Er dient tevens opgemerkt te worden dat de huidige beslissing geen weigering van voortgezet verblijf inhoudt. Er is geen sprake van minderjarige kinderen in België, noch van enige medische problematiek op naam van betrokkene."*

Het derde middel kan niet worden aangenomen.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien mei tweeduizend achttien door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. MILOJKOWIC